

vluchtende uit de kleine nederzetting, waar hij een half jaar tevoren aan was komen zwerven, kwam hij maar zeer langzaam verder. Wat hij tegen den dorst gedaan heeft, weet niemand, maar waarschijnlijk heeft hij een soort kruid in den mond genomen, dat de eigenschap bezit den dorst te lesschen; voor zijn honger is hij terecht gekomen bij een wijnboer, die van zijn schuur uit gezien heeft hoe Petri een aantal vijgen van een boom plukte en die at met een verwonderlijke gulzigheid. De schuur stond te ver van het huis verwijderd om met succes den kerel toe te schreeuwen, op te houden met zulke hoeveelheden dure vijgen van den boom te plukken; bovendien bleef Petri er maar even.

Toen de duisternis inviel, heeft Petri de moerassen bereikt die links en rechts van de smalle landtong, zich honderden meters uitstrekken. Later gevonden sporen wezen uit dat hij door het water is gewaad en een rustplaats heeft willen vinden tusschen het riet. Hij heeft het er toen koud gehad en weinig kunnen rusten, want in die omgeving zijn er wolken muskieten.

Den volgenden morgen kwam de zon bloedend op en bleekte de zoutvlakte tegen de nog donkere lijnen der bergen. De rijen heuvels, die tegen de vele regens met roode dakpannen bedekt waren, stonden als oude monumenten op de lichtende vlakte. Tusschen deze monumenten stonden mannen in blauwe uniformen en gewapend met karabijnen; ze hielden scherp het moeras in het oog. Het was nog zeer vroeg toen Petri er uit kroop en zich tusschen de zoutheuvels wilde verbergen. De mannen in uniform kwamen nu te voorschijn, ze riepen hem toe halt te houden. Maar Petri gehoorzaamde niet; hij wilde zijn vrijheid, hij rende terug naar het moeras.

— Halt, of er wordt geschoten!!

— Halt!! Halt!! Halt!!

Petri hoorde het wellicht niet eens, hij voelde zich in gevaar en liep door. Nog een twintig meter was hij van het moeras verwijderd.

De commandant van de gendarmes zag het, hij wilde hem niet opnieuw laten ontsnappen; reeds meer dan een half jaar zochten ze naar den kerel. De vent had vermoord. De commandant gaf bevel den vluchteling, zoo mogelijk, door een schot in het been te verwonden. Toen de gendarme den trekker van zijn karabijn overhaalde, daverde het schot over de witte vlakte der zoutwinnings. Door het misleidende licht waarschijnlijk, miste de kogel de plaats waar hij bedoeld was: de beenen van den man. Maar toch werd Petri getroffen. Hij stond plotseling stil en hief de armen omhoog; zijn gelaat kreeg een uitdrukking van grenzeloze verbazing toen hij één keer luid een naam riep: Maria!